

Arrest

nr. 98 159 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 5 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit Khandakia te Chittagong district in Bangladesh. In 2006 trouwde u met uw vrouw. De familie van uw vrouw aanvaardde het huwelijk niet. Haar broer was lid van AL (Awami League) en u van BNP (Bangladesh Nationalist Party). Om die reden probeerde de familie van uw vrouw jullie uit elkaar te krijgen. Uit angst voor de bedreigingen gingen u en uw vrouw in 2006 in Comilla wonen. Op 20 november 2009, toen u op bezoek was bij uw ouders, vernam u via een vriend van uw vader dat u valselijk beschuldigd werd in een terrorisme rechtszaak en dat de politie u zocht. Deze klacht werd ingediend door leden van AL. Uw schoonbroer was indirect betrokken bij deze klacht. U dook de dag nadien onder in Gangamati uit angst om gearresteerd te

worden. U vernam via uw advocaat dat er geen kans was om de rechtszaak te winnen. Daarom besloot u om Bangladesh te verlaten. Op 25 juli 2011 verliet u Bangladesh. U nam een vliegtuig van Dhaka naar Turkije. Via Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 7 augustus 2011 in België terecht. Op 8 augustus 2011 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: juridische documenten met betrekking tot de valse rechtszaak tegen u, uw huwelijksakte en drie documenten van de notary public om de andere documenten te attesteren.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het UKBA (United Kingdom Border Agency), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (blauwe map, punt 1), blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Bengaals paspoort en dat u met dit paspoort op 19 november 2009 te Dhaka een visum heeft aangevraagd (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk. Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt dat u op 27 december 2009 met dit visum naar het Verenigd Koninkrijk reisde en op 7 augustus 2011 vanuit het Verenigd Koninkrijk naar België reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U heeft deze informatie echter in eerste instantie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat uw paspoort na uw reis naar India in 2008 niet meer gebruikte, dat uw paspoort enkele maanden later verviel, dat u nooit een visum hebt aangevraagd voor een ander land dan India, dat u nooit in een ander Europees land dan België verbleef, dat u Bangladesh pas verliet op 25 juli 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), dat u Bangladesh illegaal verliet en dat u rechtstreeks van Bangladesh naar België reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Dergelijke leugens ondermijnen op fundamentele wijze de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaring dat u Bangladesh diende te verlaten omdat u valselijk beschuldigd werd van terrorisme. Ten eerste, verklaart u dat u vanaf 20 november 2009 gezocht werd door de Bengaalse autoriteiten en dat u meteen daarna onderdook tot u Bangladesh verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is weinig geloofwaardig dat iemand die gezocht wordt door de autoriteiten en voortvluchtig is in een terrorisme rechtszaak zomaar zijn land van herkomst kan verlaten met zijn eigen paspoort en onder zijn eigen identiteit. Bovendien is dit tegenstrijdig met uw verklaring dat u diende onder te duiken uit angst voor de Bengaalse autoriteiten. Het is niet logisch dat iemand enerzijds dient onder te duiken en zich anderzijds zonder vrees aandient met zijn eigen paspoort aan de migratiecontrole op de luchthaven. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ten tweede, dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit deed, antwoordt u dat u geen asiel kon aanvragen omdat u legaal was in het Verenigd Koninkrijk als student. Dit is echter geen afdoende reden. Het Verenigd Koninkrijk is net zoals België gebonden aan de Kwalificatierichtlijn en dient bijgevolg bescherming te geven aan eenieder die bescherming nodig heeft. U heeft zich hierover nooit geïnformeerd bij de Britse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaart dat u zich niet kon informeren omdat u illegaal was in het Verenigd Koninkrijk gezien het college op basis waarvan u een studentervisum verkreeg niet bestond. Dit argument houdt geen steek en is tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat u geen asiel kon aanvragen omdat u legaal was in het Verenigd Koninkrijk. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Bovendien had u, indien u echt geloofde dat u geen asiel kon aanvragen in het Verenigd Koninkrijk, al eerder kunnen doorreizen naar een land waar u wel asiel kon aanvragen. U deed dit niet. U verbleef nog bijna

twee jaar in het Verenigd Koninkrijk. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ten derde, verklaart u dat uw problemen ontstonden tijdens een bezoek aan uw ouders in Khandakia (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U bevestigt dat u van 18 november 2009 tot 21 november 2009 bij uw ouders verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) en dat in die periode enkel daar verbleef en nergens anders naartoe ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Dit klopt niet. Uw vingerafdrukken werden in die periode, op 18 november 2009, afgenomen in het kader van uw visumaanvraag (blauwe map, punt 1). Volgens uw verklaring gebeurde dit in Chittagong stad (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit wijst erop dat u in die periode niet bij uw ouders verbleef. Ten vierde, hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaring dat u problemen kende met uw schoonfamilie omdat uw schoonbroer lid was van AL (Awami League) en u lid van BNP (Bangladesh Nationalist Party). U verklaart dat uw schoonbroer indirect betrokken was bij de valse beschuldiging aan uw adres (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gezien geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen met betrekking tot de valse rechtszaak trekt het CGVS de geloofwaardigheid van de problemen met uw schoonfamilie in twijfel. U verklaart dat uw vrouw in Comilla moest gaan wonen uit angst voor de bedreigingen van uw schoonfamilie (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Volgens uw verklaring woonde u sinds 2006 samen met uw vrouw in Comilla. Dit is merkwaardig gezien u eerder Comilla nergens vermeldde wanneer u gevraagd werd of u ooit elders woonde buiten Khandakia in Chittagong district (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Ook bij DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) verklaarde u dat u tot november 2009 in Khandakia woonde (verklaring DVZ, punt 9). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u de vraag verkeerd begrepen had en dat Comilla onder Chittagong district valt (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Dit klopt niet. Comilla is zowel een stad als een district en geen van beide vallen onder Chittagong district (blauwe map, punt 2). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u problemen kende met uw schoonfamilie omwille van politieke activiteiten.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin beïnvloeden. Uw huwelijk wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS (groene map, punt 1 en punt 2). De medische certificaten die u neerlegt (groene map, punt 5) tonen aan dat u in principe niet had moeten opdagen voor het gehoor bij het CGVS, gezien u volgens het certificaat niet in staat was om lange afstanden af te leggen. Het feit dat u wel aanwezig was op het gehoor bij het CGVS wijst erop dat u geen onoverkomelijk problemen meer ondervond door deze medische problemen. Het CGVS hecht geen geloof aan de authenticiteit van de juridische documenten die u neerlegt (groene map, punt 3 en punt 4). Zoals eerder gesteld hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaring dat er een rechtszaak tegen u loopt in Bangladesh. Het CGVS heeft hiervoor meerdere argumenten gegeven. Bijgevolg kan het CGVS ook geen geloof hechten aan de authenticiteit van de juridische documenten die u neerlegt. Het neerleggen van documenten dient steeds gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen. Dit is hier niet het geval. Bovendien is het vervaardigen van vervalste en valse (juridische) documenten een vaak voorkomend fenomeen in Bangladesh (blauwe map, punt 3). Het attest van de notary public verandert hier niets aan. Het attesteren van een juridisch document is in Bangladesh niet noodzakelijk en heeft bijgevolg weinig waarde gezien men met een systeem van gecertificeerde kopieën werkt (blauwe map, punt 4). Het feit dat u verificatie van de notary public neerlegt versterkt het vermoeden dat deze documenten een voorgefabriceerd karakter hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij voert aan dat verzoeker twee jaar lang in het V.K. is gebleven omdat hij moest sparen voor zijn reis naar België. Dat hij daar geen asiel aanvraag is volgens hem te verklaren door het feit dat hij geadviseerd werd dit niet te doen, aangezien hij geen schijn van kans zou hebben, gelet op zijn studentenvisum. Daarenboven zou dan aan het licht komen dat het visum vals is. Hij volgde de raad op van de enige personen die hij vertrouwde, namelijk zijn 'reisagent' (smokkelaar). Verzoekende partij stelt dat als verzoeker had geweten dat hij asiel kon aanvragen, hij nooit naar België was gekomen en in het V.K. asiel had aangevraagd.

Verder stelt de verzoekende partij dat het niet is omdat verzoeker eerst loog over zijn verblijf in het V.K. dat dit automatisch betekent dat verzoeker geen problemen kende in zijn land van herkomst en dit niet meer onderzocht moet worden.

De Raad schaaft zich achter de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waar deze stelt dat: *“Ten eerste, verklaart u dat u vanaf 20 november 2009 gezocht werd door de Bengaalse autoriteiten en dat u meteen daarna onderdook tot u Bangladesh verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is weinig geloofwaardig dat iemand die gezocht wordt door de autoriteiten en voortvluchtig is in een terrorisme rechtszaak zomaar zijn land van herkomst kan verlaten met zijn eigen paspoort en onder zijn eigen identiteit. Bovendien is dit tegenstrijdig met uw verklaring dat u diende onder te duiken uit angst voor de Bengaalse autoriteiten. Het is niet logisch dat iemand enerzijds dient onder te duiken en zich anderzijds zonder vrees aandient met zijn eigen paspoort aan de migratiecontrole op de luchthaven. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ten tweede, dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit deed, antwoordt u dat u geen asiel kon aanvragen omdat u legaal was in het Verenigd Koninkrijk als student. Dit is echter geen afdoende reden. Het Verenigd Koninkrijk is net zoals België gebonden aan de Kwalificatierichtlijn en dient bijgevolg bescherming te geven aan eenieder die bescherming nodig heeft. U heeft zich hierover nooit geïnformeerd bij de Britse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaart dat u zich niet kon informeren omdat u illegaal was in het Verenigd Koninkrijk gezien het college op basis waarvan u een studentenvisum verkreeg niet bestond. Dit argument houdt geen steek en is tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat u geen asiel kon aanvragen omdat u legaal was in het Verenigd Koninkrijk. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Bovendien had u, indien u echt geloofde dat u geen asiel kon aanvragen in het Verenigd Koninkrijk, al eerder kunnen doorreizen naar een land waar u wel asiel kon aanvragen. U deed dit niet. U verbleef nog bijna twee jaar in het Verenigd Koninkrijk. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”*

De Raad is van oordeel dat het geheel van deze vaststellingen de aannemelijkheid van verzoekers asielrelaas met betrekking tot zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade sterk ondermijnt, evenals zijn dringende noodzaak aan internationale bescherming. De verzoekende partij kan deze pertinente vaststellingen niet *in concreto* in een ander daglicht stellen, waardoor de vaststellingen gehandhaafd blijven.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet: *« De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;”

De Raad meent dat de door verzoeker aangehaalde redenen om geen asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk niet overtuigen.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat verzoeker op geen enkele wijze kan verifiëren dat uit de afname van zijn vingerafdrukken blijkt dat hij tussen 18 november 2009 en 20 november 2009 niet bij zijn ouders verbleef. Verzoekende partij stelt dat dit een schending is van de rechten van verdediging. Ze haalt aan dat de bestreden beslissing tegenstrijdige informatie bevat waar ze enerzijds stelt dat de vingerafdrukken op 18 november 2009 te Chittagong werden genomen en later vermeldt dat ze op 19 november 2009 werden genomen te Dhaka. Deze tegenstrijdige informatie zou niet door verzoeker gecontroleerd kunnen worden en schendt daarmee de rechten van verdediging volgens de verzoekende partij. Ook beweert ze dat dit zorgvuldig, noch redelijk is en een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een aanvraag ingediend heeft tot inzage en afschrift van een asieldossier dd. 3 december 2012 die op 4 december 2012 beantwoord werd en onder meer

betrekking heeft op “*de stukken die het CGVS toevoegt aan het dossier ter staving van de beslissing*”. Het verzoekschrift van verzoeker verwijst naar de inhoud van het stavingsstuk 19.1 van het administratief dossier waarin sprake is van de aangehaalde vingerafdrukken. De verzoekende partij kon dus wel verifiëren dat zijn vingerafdrukken op 19 november 2009 te Dhaka werden genomen door dit stuk “*uitwisseling van biografische en biometrische gegevens met UK*” (stuk 19) te raadplegen, waarvan zij op aanvraag een kopie bekomen had. Bovendien meent de Raad dat het verschil in data een materiële vergissing is van de commissaris-generaal, gelet op het feit dat de bestreden beslissing wel naar het juiste document verwijst en hoger in de bestreden beslissing wel de juiste datum en plaats vermeldt. Ook is het verzoeker die tijdens zijn gehoor aangaf dat de vingerafdrukken in Chittagong werden afgenomen (gehoorverslag p. 2).

Deze vaststelling maakt geen schending uit van voornoemde beginselen of de rechten van verdediging.

Voorts stelt de verzoekende partij dat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn woonplaats niet ernstig is. Ze stelt dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts informatief, erg kort en niet gedetailleerd is. Dat de verklaringen van dit eerste gesprek bezwaarlijk kunnen dienen als basis voor de beweerde tegenstrijdigheid.

De Raad is van oordeel dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en er een summiere samenvatting van is. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. De Raad meent dat dit een overtollig motief is, dat geen afbreuk doet aan de elementen die het geheel van het asielrelaas onaannemelijk maken.

De verzoekende partij stelt ook nog dat het niet ernstig is vanwege de commissaris-generaal om enkel geloof te hechten aan de authenticiteit van de huwelijksakte, en niet aan de juridische documenten. Bovendien voert verzoekende partij aan dat tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal deze documenten niet werden besproken en hierover geen vragen werden gesteld aan verzoeker.

Dat die vaststelling zorgvuldig, noch redelijk is en een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. De Raad is derhalve niet gebonden door de vaststellingen in de bestreden beslissing. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Hierboven werd reeds aangegeven waarom verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Documenten kunnen enkel dienen om aannemelijke verklaringen te onderschrijven, als ondersteunend, kracht bij zettend element bij het geheel van een aannemelijk asielrelaas.

Tot slot betwist de verzoekende partij de vaststelling van de commissaris-generaal waar deze stelt dat vervalste en valse documenten een vaak voorkomend fenomeen zijn. Dat dit niet automatisch betekent dat dit *in casu* het geval is. Dat de informatie van de commissaris-generaal algemene informatie is die niet toepasselijk is op deze zaak. Dat op die manier alle documenten van kandidaat-vluchtelingen uit Bangladesh geweigerd en geweerd kunnen worden. Dat dit zorgvuldig, noch redelijk is en een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting. Dat zolang er geen bewijs van valsheid voorligt de documenten als echt beschouwd moeten worden in het kader van deze procedure.

De Raad wijst vooreerst op hetgeen hierboven reeds vermeld werd met betrekking tot de soevereine beoordeling van documenten door de Raad. Daarnaast stelt de Raad vast dat de landeninformatie die in het administratief dossier zit, is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, en gebaseerd op diverse bronnen, meer bepaald de informatiebundel (SRB: “*Bangladesh: corruptie en (ver)vals(t)e documenten in Bangladesh*”, 25 januari 2011 en “*Cedoca: Antwoorddocument, certified copies in Bangladesh*”, 7 november 2011). De verzoekende partij stelt weliswaar dat de in het rapport vermelde conclusies algemeen zijn, maar maakt zelf niet op concrete wijze het tegendeel aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat de documenten als echt moeten worden beschouwd zolang de commissaris-generaal geen bewijs van valsheid aanbrengt, wijst de Raad erop dat om de bewijswaarde van een stuk te ontkennen dit document niet van valsheid dient te betichten en beoordeeld te worden conform artikel 23 van het rechtsplegingsbesluit van de Raad.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht, merkt de Raad op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoeker niet aannemelijk is, is de commissaris-generaal *in casu* niet verplicht de informatie verder te onderzoeken. Bovendien deelt de Raad de mening van de commissaris-generaal waar deze stelt dat verzoeker niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht door de asielinstanties te misleiden over zijn afgelegde reisweg, plaats van eerder verblijf, de aanvraag en het verkrijgen van een visum op eigen naam.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 31 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Bangla machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden volgens de Raad, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS